

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1959/2016
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Милојевић Рајковић, адвокат из ..., против тужене Ветеринарске станице „ББ“ ..., чији је пуномоћник Иван Крстић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 294/16 од 03.03.2016. године, у седници одржаној 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 294/16 од 03.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу, Судска јединица Варварин, П1 330/14 од 11.09.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено, као незаконито, решење тужене од 05.06.2014. године, о отказу уговора о раду тужиоцу, па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете плати 358.800,00 динара са законском каматом почев од 18.07.2014. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име изостале зараде у периоду од 01.05.2012. до 23.04.2014. године плати појединачне месечне износе, ближе одређене овим ставом изреке, са затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 72.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 294/16 од 03.03.2016. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је по занимању ... и био је запослен код тужене по Уговору о раду од 01.01.2009. године до 22.03.2011. године, када му је решењем директора тужене отказан уговор о раду. Међутим, правноснажном пресудом Основног суда у Крушевцу од 03.09.2012. године, поништено је решење о отказу уговора о раду и тужилац је, на основу исте (судске) одлуке, 24.04.2014. године враћен на рад. Наведеном правноснажном пресудом тужена је обавезана и да тужиоцу накнади штету у висини изгубљених зарада у периоду од незаконитог престанка радног односа до враћања на рад, али је утврђено да су тужиоцу исплаћене изгубљене зараде само до 01.05.2012. године, док за период од 01.05.2012. године до враћања на рад, односно до 24.04.2014. године, исте му нису исплаћене.

По повратку на рад (24.04.2014. године), тужилац није распоређен на конкретно радно место, већ је обављао послове по налогу директора тужене, али је после два месеца прихватио усмену понуду директора да ради у ... као ... . Дана 16.05.2014. године, тужилац је примио понуду за измену уговорених услова рада и II Анекс уговора о раду, којима се из ... распоређује у ..., на радно место ... . У понуди се само наводи да му је остављен рок од 8 радних дана да изјашњење о понуди достави туженој, те је упозорен да уколико то не учини сматраће се да понуду одбија, чиме ће се стећи услови за отказ уговора о раду. Рок за прихват понуде истекао је 28.05.2014. године, па је тужена формирала Комисију која је записнички констатовала да тужилац није потписао Анекс уговора о раду. Тужилац је накнадно, по истеку остављеног рока, доставио допис којим се изјаснио да прихвата измењене услове рада, али уз допис није доставио и потписан Анекс уговора о раду. Решењем од 05.06.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду, јер је одбио да закључи II Анекс уговора о раду.

Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да понуда тужене од 16.05.2014. године не садржи разлоге за измену уговорених услова рада, чиме је тужена поступила супротно одредби члана 172. Закона о раду, због чега је и решење о престанку радног односа тужиоцу поништено, као незаконито.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да је побијаном правноснажном пресудом, погрешно примењено материјално право

Послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада, применом члана 171. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), у случајевима предвиђеним тачком 1. до 6. овог става. Међутим, одредба члана 172. став 1. Закона, обавезује послодавца да уз понуду за закључивање анекса уговора о раду, запосленом у писменом облику достави и

разлоге за понуду, рок у коме запослени треба да се изјасни о понуди и правне последице које могу да настану одбијањем понуде. Послодавац може запосленом отказати уговор о раду, применом члана 179. тачка 7. Закона о раду, ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1. до 4. овог закона (ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада, ради премештаја у друго место рада код истог послодавца, ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца и ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5) овог закона).

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да послодавац може запосленом понудити измену уговорених услова рада, али ова могућност не представља овлашћење послодавца да уговорене услове рада мења по својој слободној вољи, већ морају постојати промењене околности у односу на моменат закључења уговора о раду, које оправдавају измену тог уговора. Управо из ових разлога законодавац (чланом 172. став 1. Закона о раду), обавезује послодавца да своју понуду за закључење анекса уговора о раду образложи, односно да писмено наведе разлоге за измену закљученог уговора, односно уговорених услова рада. У одсуству разлога у понуди за закључење анекса уговора о раду, којим се мењају уговорени услови рада, као што је то случај у конкретној правној ствари, не може се испитати основаност понуде туженог, као послодавца, односно постојање промењених околности које оправдавају његову понуду за закључење анекса уговору о раду, што исту чини незаконитом, због чега ни запослени, који није прихватио овакву - необразложену понуду, не може трпети штетне последице у виду престанка радног односа, у смислу члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду.

Имајући ово у виду, као и да у понуди од 16.05.2014. године, за закључење Анекса уговора о раду, тужена није навела ни један разлог за измену одредаба уговора о раду, већ је само одредила рок тужиоцу за изјашњење и прихват понуде и упозорила га на правне последице одбијања понуде за закључење анекса, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да овај недостатак у поступку давања понуде тужиоцу и решење тужене о престанку радног односа чини незаконитим, па је као такво правилно поништено побијаном одлуком.

На основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, правну последицу правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос представља враћање на рад, али само на захтев запосленог, па како то тужилац у конкретном случају није тражио, судови су основано усвојили његов захтев опредељен у складу са одредбом члана 191. став 4. Закона, и обавезали тужену да му плати 18 минималних нето зарада, утврђених на основу објављених одлука Социјално економског савета, уз адекватну оцену година радног стажа и година живота тужиоца, као и броја издржаваних чланова породице.

Тужена је ранијом правноснажном судском одлуком обавезала тужену да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде и иста му јесте исплаћена за период од 22.06.2011. до 01.05.2012. године. Међутим, како је тужилац враћен на рад 24.04.2014. године, то применом члана 191. став 2. Закона о раду, има право

на накнаду овог вида штете и за период од 01.05.2012. до 24.04.2014. године (у месечним износима у висини минималне зараде – која међу странкама није спорна), па је правилно и у том делу усвојен тужбени захтев.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић